22 Φεβρουαρίου 2010

Πόση Χαρά! Είδα το έργο Avatar!

Γιατί τόση χαρά; Διότι κατάφερα να δώ κάτι πού δεν έπρεπε να δώ, αν και φόρεσα και εγώ τα πάρα πολύ διάσημα 3D γυαλιά που είναι εξοπλισμένα με RFID μικροτσίπ, που κρύβεται κάτω από το καθησυχαστικό όνομα του «αντί κλοπής».

Τί είδα στο Avatar;

Πρώτον και κύριον, λήθαργος: παρά τα όσα λένε και πιστεύουν, η ταινία δεν είναι σχεδόν καθόλου 3D. Μερικά καρέ τραβηγμένα από κοντά φαίνονται 3D, υπό την έννοια ότι παρέχουν ψευδαίσθηση του βάθους. Αλλά το μεγάλο πρόβλημα της ταινίας είναι: το μάτι που κοιτάζει γύρω, θέλοντας να δει τίποτα άλλο από το αντικείμενο στο οποίο επικεντρώθηκε η κάμερα, δεν βλέπει τίποτε άλλο παρά μια θαμπάδα, μία θολή εικόνα. Λοιπόν, μόνο το επικεντρωμένο αντικείμενο φαίνεται σαφώς και είναι 3D, όχι και η προοπτική. Το ανθρώπινο μάτι βρίσκει τον εαυτό του ξαφνικά σε έναν κόσμο που το περιορίζει. 3D θα έπρεπε να είναι όραση σε βάθος, συνολικά.

Ο κύριος λόγος που πήγα σε αυτή τη ταινία ήταν να δω σε 3D τις θεαματικές πτώσεις και ακόλουθες πτήσεις. Φαντάστηκα ότι θα ένιωθα τη συγκίνηση της πτώσης, όπως στον προσομοιωτή πτήσης. Λήθαργος, ωστόσο, οι εικόνες αυτές είναι 2D. Όλες! Έτσι, εκτός από μερικές φωτογραφίες στο εσωτερικό της βάσης των γήινων και μερικά που δείχνουν κάτι από τον κόσμο της Πανδώρας, το υπόλοιπο της ταινίας (δηλαδή το μεγαλύτερο μέρος της) είναι 2D! Κανείς δεν το παρατήρησε αυτό μέχρι τώρα; Όποιος δεν με πιστεύει (περισσότερα…)